

Hermine Landvreugd

Illustraties **Shamrock**

Kalle & de Killer Cactus

Uitgeverij De Harmonie - Amsterdam

Van Hermine Landvreugd verscheen
eerder bij De Harmonie:
Casper en Elvig worden wereldberoemder

Van Hermine Landvreugd & Shamrock
verscheen eerder bij De Harmonie:

TIPLIJST

Voor René
en Pettersson

U.S.A.

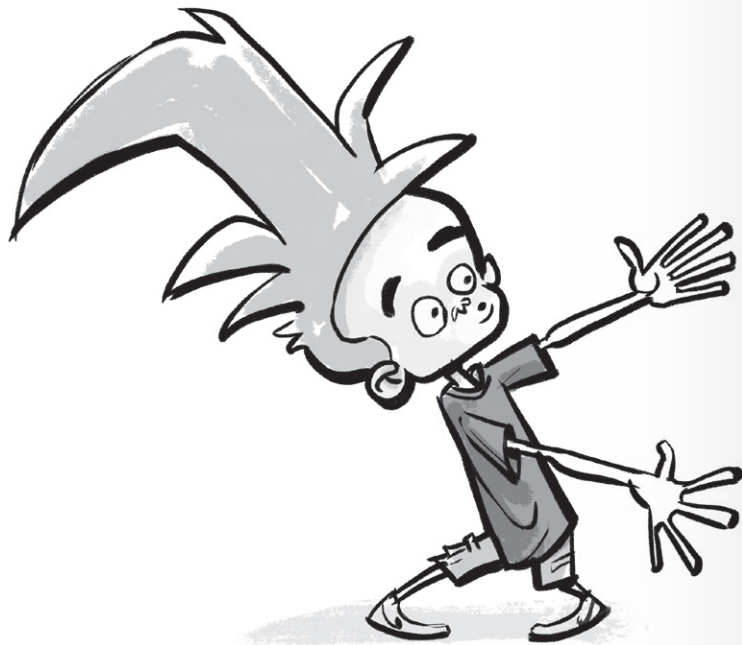
Texas

MEXICO

Dwars
door
Amerika

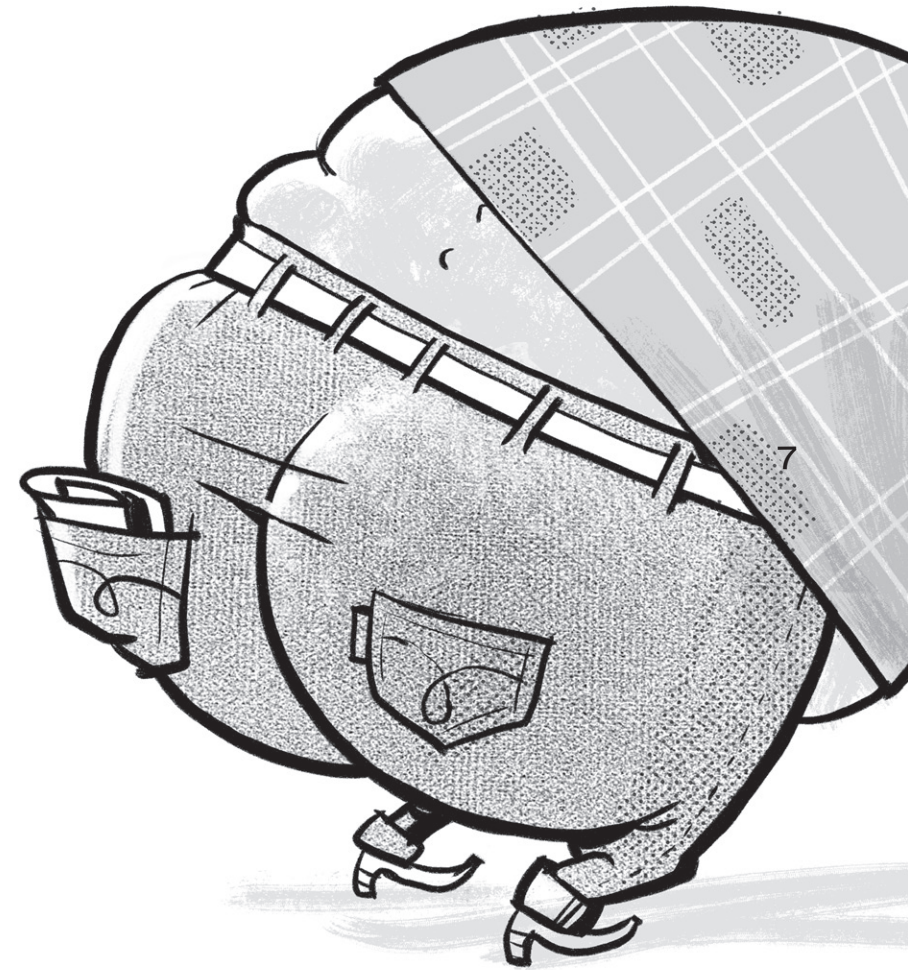

Kalle duwt tegen de draaideur en gaat het Taco Bell restaurant in. Hmmm. Wat ruikt het hier lekker naar frituurvet. Het is nog geen halfnegen in de ochtend, maar het restaurant is al bomvol. Kalle gaat snel in de rij staan. Pal achter een grote cowboy met een leren hoed op. Hij draagt een spijkerbroek. En daarin zitten billen, groter dan Kalle ooit heeft gezien. Kalle meet met zijn hand. Oei, als die man een puf laat. Dan blaast hij Kalle in één keer omver. Hij weegt wel driehonderd kilo. Of zevenhonderd-drie. Hij kan bijna niet lopen, zo dik is hij, en

daarom heeft hij een rollator. Zo kan hij toch naar het restaurant. Slimme mensen wonen hier in Texas, vindt Kalle.

Kalle heeft tien dollar van zijn moeder gekregen om op vakantie iets leuks te kopen. Ze rijden met de camper dwars door Amerika.

Kalle kijkt naar de menukaart op de muur. Hij rekt op zijn vingers. Dat doet hij goed, want hij krijgt van het meisje achter de balie maar één muntje van vijf cent terug. Ze lacht lief naar hem. Kalle spreekt goed Engels, dat komt doordat hij veel gamet en veel televisie kijkt.

Wat een geluk heb ik, denkt hij, want bij aankoop van een extra grote, knalroze frambozenmilkshake, krijgt hij er nog eentje gratis bij. En de frietsaus was in de aanbieding. De taco's glijden net niet van zijn dienblad af. Taco's zijn een soort opgerolde pannenkoekhamburgers. Voetje voor voetje loopt Kalle naar een tafeltje.

Alles is lekker alleen voor mij, denkt Kalle, ik hoef niks te delen met mijn vervelende zus.

8

Iedere klant krijgt ook een kraslot. Kalle propt het in zijn zak, hij kijkt later wel of hij iets heeft gewonnen.

Na een dubbele taco met extra kaas zit Kalle vol. Hij laat een boer en kijkt naar zijn dienblad.

Weggooien is zonde, het kost allemaal geld. Kalle knijpt alle zakjes saus een voor een leeg in zijn mond en neemt er een slok milkshake bij. Hij krijgt een felle steek in zijn maag en zijn darmen beginnen wild te rommelen. Ik geloof dat ik niet zo lekker ben, denkt hij, ik moet nodig naar de wc.

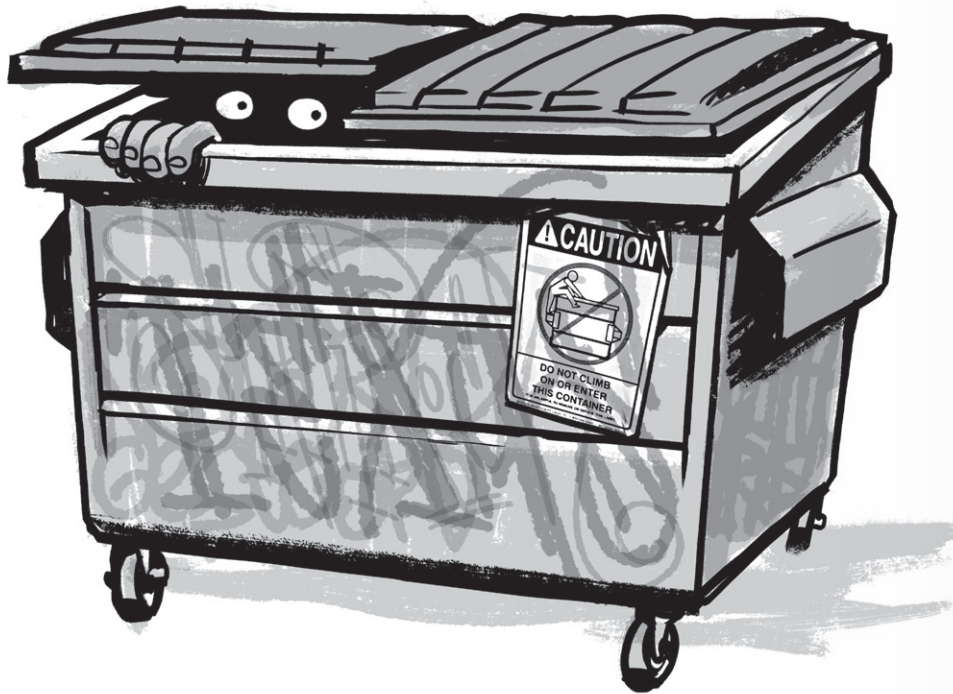
Verderop is de wc-ruimte. Voor de deur zit een donkere mevrouw op een plastic krukje. Er staat een bordje met grote zwarte letters: Toilet 50 cent.

O, o, denkt Kalle, ik heb nog maar vijf cent. De mevrouw heeft een uniform aan en een brilletje op en kijkt heel streng. Die laat hem echt niet zomaar doorlopen, dat zie je zo. Daarom rent Kalle naar buiten. Met een hand voor zijn mond en een hand tegen zijn buik gedrukt. Hij rent tussen de grote auto's door naar de rand van de parkeerplaats.

Bij een kapotte golfplaten schutting groeit een meer dan menshoge cactus en er staat een ijzeren vuilcontainer. Het deksel is een stukje open. Ziet Kalle daar twee bruine oogjes van onder het deksel gluren? Hij heeft geen tijd om te kijken.

Frietsaus komt zuur omhoog golven uit zijn maag.

9

10

Bijna spuugt Kalle over zijn nieuwe Nike Airs, met die mooie dikke zolen. Spetters en klontjes vliegen in het rond, ook tegen de vuilcontainer. Kalle vindt het leuk om te kijken wat hij allemaal uitspuugt: hij ziet felroze milkshake en fijngekauwd brood. Maar dan is het net of de grond onder zijn voeten begint te trillen. De cactus die naast Kalle staat lijkt gevaarlijk te zwiepen. Twee grote handen komen plots uit de vuilcontainer en tillen Kalle de lucht in. Hup, daar gaat hij de donkere container in. En de klep van de container gaat dicht.

‘Een killercactus,’ fluistert een mannenstem in het Engels. ‘Stil blijven zitten.’

Het is pikkedonker in de container. Kalle zit klem tussen de vuilniszakken en de lege flessen. Zijn hart gaat tekeer. Was ik maar in de camper gebleven, denkt Kalle. Hij kan bijna niet ademen, zo bang is hij. Had ik maar naar mijn moeder geluisterd, hoewel ze meestal stomme ideeën heeft.

Zijn moeder en zijn zus gingen vanochtend al vroeg naar een groot winkelcentrum. Hij moest in de camper wachten, maar dat deed hij natuurlijk niet. De container schudt heen en weer. Kalle hoort de wieltjes piepen. De vuilniszakken stinken wee. Het lijkt of hij buiten iets hoort smakken. En hij hoort duidelijk een gilletje. Een verschrikt, hoog gilletje van een man. Heel kort. Er lijkt iets van ijzer op de grond te klappen. Weer gesmak. Dan stilte.

Kalles ogen moeten wennen aan het duister. Dan ziet hij wie er nog meer in de container zit. Een kleine donkere man. Met kroeshaar, in een oranje overall. Een ontsnapte boef, dat ziet Kalle meteen, want op televisie hebben Amerikaanse gevangenen altijd een oranje overall aan.

De boef legt een vinger op zijn lippen, als teken dat Kalle stil moet zijn. ‘Ik ben gevangene nummer 4533333897794. Zeg maar Grote Bob,’ zegt hij. ‘En ik ben Kalle,’ zegt Kalle. ‘Van de hoge flat, nummer 22.’

11

Grote Bob duwt het deksel van de container heel voorzichtig een stukje omhoog. 'Kijk maar,' zegt hij. Kalle gluurt ook onder het deksel vandaan. Naast de kapotte schutting, op de grond, ligt een omgevallen rollator. Met bloedspetters. En een grote leren cowboyhoed. Dat zijn de hoed en de rollator van de grote cowboy die voor Kalle in de rij stond! De cactus staat opeens een heel stuk verderop. 'Hij heeft hem opgegeten,' zegt Grote Bob. 'Wie?' vraagt Kalle. 'Die cactus,' knikt Grote Bob met zijn hoofd. 'Dat is een killercactus. Stamt nog uit de Oertijd. Een zeldzame vleesetende plant. Wandelt door zijn wortels los te trekken uit de grond.'

12

In het daglicht ziet Kalle dat Bob een groot litteken heeft, van zijn oog tot over zijn wang. Hij heeft hele grote, harige wenkbrauwen. Dat hebben boeven vaak. Het staat wel raar bij zo'n klein mannetje. Hij is maar een paar centimeter, ongeveer tien, groter dan Kalle. 'Maar jij hoeft niet bang te zijn,'

vervolgt Grote Bob. Hij tuurt ingespannen naar de cactus. 'Hij eet alleen hele, hele dikke mensen. Daar zit lekker veel vet aan.'

Gelukkig ben ik mager, denkt Kalle. Hij kijkt naar zijn platte buik. Dat komt doordat mijn moeder niet kan koken. Alles is altijd aangebrand.

Er vliegt een klein, zwart vogeltje naar de cactus. Voorzichtig plant hij zijn pootjes tussen de stekels. Hij begint te pikken. De gevangene kijkt er verrukt naar. 'Wat doen we nu?' vraagt Kalle. 'Ssst,' Grote Bob legt een vinger voor zijn lippen. 'Dit zie je bijna nooit gebeuren. Dat vogeltje heet

13

een 'cactuswachter'. Die pikt stukjes vlees tussen de tanden van die cactus uit.'

En inderdaad, Kalle ziet het gebeuren. Het vogeltje buigt zijn kop voorover en pikt en pikt, en trekt een rode bloederige sliert tevoorschijn uit de bek van de cactus.

'Heel mooi,' zegt Kalle. Maar hij denkt: mij te link hier, vleesetende cactussen, daar wil ik niets mee te maken hebben. Ik ga snel terug naar de camper. Kalle steekt beleefd zijn hand op. 'Doei, meneer!' zegt hij en hij wil ervandoor gaan.

'Wacht even!' zegt Grote Bob. Hij gluurt oplettend over de rand van de container van links naar rechts.

'De politie zoekt mij. Ik moet zo snel mogelijk de staat uit. Anders stoppen ze mij weer achter de tralies. Ik ben veroordeeld tot vierhonderdvijfenzestig jaar.'

14

Dat kan helemaal niet. Hoe kun je nu veroordeeld worden tot vierhonderd-nog-wat jaar. Niemand wordt zo oud. Het is een boef die goed slap kan ouwenelissen, denkt Kalle. Maar dan hoort hij het harde geratel van een helikopter. Die helikopter komt dichtbij, daar cirkelt hij al boven het hamburgerrestaurant!

'Daar heb je de politie!' roept Grote Bob. In paniek vergeet hij te fluisteren.

'Ik ga je helpen,' besluit Kalle. Bob heeft hem

tenslotte gered van de vleesetende cactus. En het is een kleine moeite. Grote Bob moet de straat uit. Nou, dat is niet ver. Daar verderop, bij de grote eikenboom, heeft Kalle een landweggetje gezien. Er staat een houten bordje met 'dirt road'. Ik duw gewoon de vuilcontainer daarheen, denkt Kalle. 'Top! Bedankt!' zegt Grote Bob blij. Hij steekt een vuile duim op. Met een afgekloven, donkerpaarse nagel. 'Kom op. Je bent een flinke, dappere kerel. Een jongen van Jan de Witt,' zegt Kalle tegen zichzelf. Hij haalt diep adem. Van een, twee, hij duwt hard met zijn schouder tegen de container. Het valt niet mee die in beweging te krijgen! Hij zit flink vol vuilniszakken en kartonnen dozen. En dan ook nog die gevangene. Maar als hij rolt, dan rolt 'ie. Ze zijn er in nog geen twee minuten. Kalle parkeert de container op het landweggetje. Onder de grote eik.

16

'Zo,' zegt Kalle. 'Klim er maar uit.' Hij gaat op zijn tenen staan zodat hij de klep van de container helemaal open kan houden. 'Je bent de straat uit.' Grote Bob steekt zijn hoofd uit de container en kijkt in het rond. Hij krabt door zijn kleine kroeskrulletjes. Boven het hamburgerrestaurant cirkelt de politie-helikopter. Als een nijldige wesp. Hij maakt een duikvlucht, naar opzij en naar beneden. Hij speurt met een rode laserstraal over de parkeerplaats. Dat

ziet er vet uit. Kalle wou dat hij een lasergun had. Als een speer duikt de gevangene terug tussen de vuilniszakken. Hij schreeuwt: 'Ik moet niet de st-r-aat uit! Ik moet de staat uit! Ik moet de staat uit! Ik moet de staat uit!'

'Dat hoef je geen drie keer te zeggen,' zegt Kalle geïrriteerd. 'Of ben je soms een papegaai? En je hoeft ook niet te schreeuwen. Ik snap het heus wel.' 'Gaan we nog?' piept Grote Bob bang. Zijn gezicht was donkerbruin, maar nu is hij gelig. 'Ja,' zegt Kalle en hij wiebelt met zijn gympen. Hij weet niet wat 'de staat' betekent. Maar het antwoord komt gelukkig vanzelf:

'Ik moet als de wiedeweerga naar Mexico,' piept Bob. Mexico, dat moet wel lukken, denkt Kalle, hij heeft het op een bord boven de snelweg zien staan.

17

Hoofdstuk 2

Ze
hebben
hem!

Grote auto's met op de bumper koeienhoorns scheuren voorbij. Er zitten flinke gaten in het wegdek. De burgemeester heeft geen geld om die te laten repareren, het stadje is failliet, heeft Kalles moeder verteld. Stof waait op. Niemand kijkt naar Kalle. Niemand vindt het vreemd dat een klein jongetje een container duwt. Het is warm. Kalles Darth Vader T-shirtje plakt aan zijn rug. Zweet loopt over zijn voorhoofd en het vuilnis in de container begint nog meer te stinken. Kalle weet niet hoe ver Mexico is. Of hij het vanaf hier kan lopen. Misschien is het net zo ver van de flat in Noord waar hij woont, tot zijn favoriete spelletjeswinkel Game Mania in het centrum. Daar mag hij niet alleen naartoe van zijn moeder, maar dat doet hij wel. Voor dat stuk neemt hij het liefst de tram. Hij leent dan zonder vragen de ov-kaart van zijn zus, die zit altijd in het voorvakje van haar gele handtas.

20

Kalle heeft de container al tot de camping geduwd. Misschien kunnen ze daar het beste even pauze houden.

Kalle rijdt de container tot naast de camper van zijn moeder. Maar dan, o nee, dat zal je net zien! Daar komt de helikopter met een noodgang aangesuisd. Kalle drukt zijn handen tegen zijn oren, wat een lawaai, en wat een wind maken die wieken.

21

Die draaiende wieken, daar moet je niet te dichtbij staan, dan slaan ze zo, kebemmmkedoef, in een keer je hoofd eraf!

De helikopter landt op het huisje van de campingbeheerder. Die lag net lekker in zijn voortuintje op een ligstoel met een blikje fris.

Een blonde agente springt lenig uit de helikopter, en van het dak van het huisje. Ze praat in haar walkietalkie. Er komt ook een politieauto de

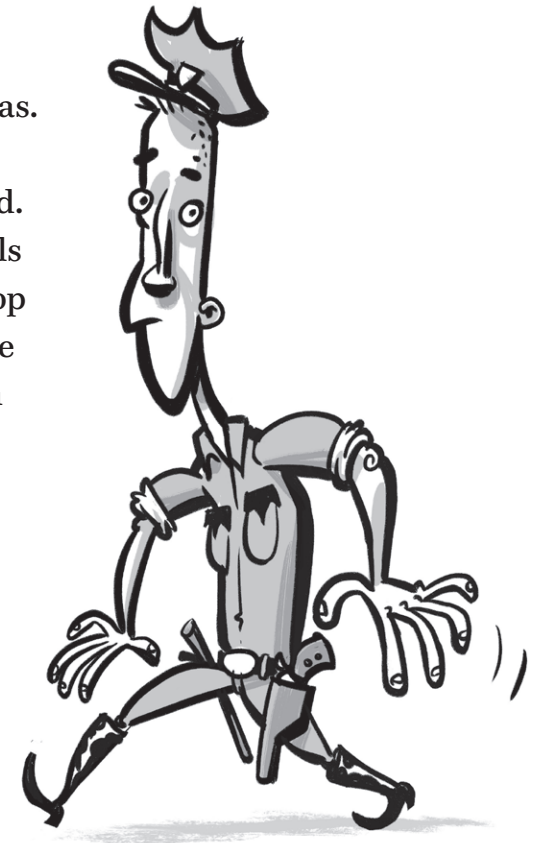
camping op geracet. Daar komt een mannelijke agent uit, met gemillimeterde haren onder zijn pet. En een hand op zijn holster, zodat hij ieder moment zijn pistool kan trekken.

‘Ze zijn je aan het zoeken,’ fluistert Kalle. ‘Geen geluid maken!’
Spannend! Hij gaat zelf misschien later ook bij de politie, dan mag je lekker de hele dag schieten. Peng, peng, geburrr, beng, pang, pang, pwwwieieieieuw, de kogels vliegen om je oren! Kalle doet even of hij een geweer in zijn handen heeft.

De agenten komen zijn kant op in stevige looppas. ‘Hallo, jij daar!’ roept de agente al van een afstand. Ze houdt haar hand op als een stopteken. ‘Wij zijn op zoek naar een gevaarlijke gevangene. Een extreem gevaarlijke gevangene.’ Ze heeft de mouwen van haar uniform opgerold. Ze heeft meer strepen op haar schouder dan de man. En ze heeft dikke spierballen, bijna zo groot als rugbyballen. ‘Heb jij hem misschien gezien?’

‘Nee,’ zegt Kalle. ‘Zeker niet. Ik heb niemand gezien.’ Hij houdt zijn gezicht keurig in de plooi. Zo heet dat, als je liegt dat je ploft maar je kijkt er heel eerlijk bij. Ik lieg zo knap, dat ik mezelf geloof, denkt Kalle. ‘Hij is vanochtend ontsnapt,’ zegt de agente. ‘Door een tunnel die hij heeft gegraven.’ Kalle ziet dat ze een tattoo in haar gespierde, grote nek heeft. ‘Dus je hebt geen donkere man gezien? In een oranje overall? Met modder aan zijn schoenen?’ vraagt ze

streng. Ze kijkt Kalle lang en doordringend aan. 'Ik zweer het,' zegt Kalle plechtig en hij maakt het zweerteken. Dat is als je van je wijs- en je middelvinger een V maakt. Maar hij wordt rood en hij voelt zijn wangen branden.

De pistolen van de twee agenten blinken in hun holsters, handboeien bengelen aan hun riem.

Gelukkig zijn ze maar met z'n tweeën. Dat is vanwege de bezuinigingen waar Kalles moeder over vertelde. Er is geen geld om veel politie te betalen. Dat komt heel goed uit, des te minder kans dat ze Grote Bob vinden, denkt Kalle. Maar dan zakt hij van schrik bijna door de grond. 'Collega!' zegt de blonde agente en ze wijst naar de container. 'Doorzoek jij eens die vuilbak!'

Je kan zien dat de mannelijke agent er geen zin in heeft. Maar hij moet het toch doen. Hij knijpt zijn neus dicht tegen de stank van verrotte, beschimmelde vuilnis. De agente houdt de klep open. De agent stapt er met tegenzin in. Met één voet eerst. Al snel zie je hem niet meer. Je hoort hem wel zuchten en steunen.

Oeps, denkt Kalle, dat zal vol worden in die container. Maar, als je goed kijkt, graaft en spit de agent niet tussen de zakken. Hij doet alsof want hij vindt het veel te vies.

De vrouwelijke agent speurt in het rond. Haar oog valt op een verdachte, roestige camper verderop. De oude camper mist een wiel. En de verzakte achterkant steunt op een paar kratten. De raampjes zijn zo vuil dat je er niet door kan kijken. Het gras rond de camper is lang niet gemaaid. Er staan hoge distels en brandnetels omheen. 'Collega!' beveelt ze bars. 'Eruit!' Ze helpt haar

collega uit de container. Zijn politieschoenen zitten onder de mayonaise en hij kokhalst.

‘Tempo maken!’ zegt de agente. Ze lopen op een draffe met getrokken pistool in de richting van de vervallen camper.

Ze kunnen goed rennen, die twee. Ik kan ook goed rennen, denkt Kalle, ik ben de twee na snelste van de klas, dat is handig als je bij de politie wilt. Verder kan Kalle goed zwemmen, hij heeft diploma A, B, C en reddend zwemmen. Die diploma’s heb je altijd nodig als je een boef in de grachten achternazit. Behalve reddend zwemmen; die heb je niet altijd nodig. Een echt doortrapte boef, die huisdieren vermoord – die bijvoorbeeld een hamster heeft gewurgd – die hoef je niet te redden.

De agent beukt met zijn pistool op de deur van de vervallen camper. Die deur hangt scheef in de scharnieren. De agente staat wijdbeens op het grasveld, een gummiknuppel in haar hand. Ze heeft hele gespierde bovenbenen, haar uniformbroek zit loeistrak. Ze staat klaar om iedereen een mep met die knuppel te verkopen, daar heeft ze echt zin in, dat ziet Kalle meteen.

Jammer dat Soumaja er niet is, denkt Kalle.

Soumaja gaat iedere zomer met haar ouders naar Marokko. In een volkswagenbusje met koffers erbovenop. Deze keer zeiden haar ouders dat ze een

neef zou ontmoeten, een achter-achter-achter-neef uit de bergen die schapenboer is. Die zich misschien wel later met haar wil verloven.

‘Mooi niet!’ zei Soumaja en ze zette het op een schreeuwen. Ze stampte met haar voetbalschoenen op de parketvloer en omdat er nopjes onder die schoenen zitten kwamen er deuken in de vloer.

Ze schreeuwde met haar mond wagenwijd open.

Kalle zag het achtereind van haar tong en haar amandelen, twee roze leletjes achter in haar keel. Soumaja liep donkerrood aan, ze gooide haar voetbal tegen deuren en tegen de servieskast. Haar krullen stonden wijd uit. Kalle vond het knap dat Soumaja zoveel herrie kon maken.

Kalles moeder ging vragen of Soumaja mee mocht naar Texas. Maar het mocht niet.

Kalle sprak met Soumaja af dat zij in de bergen in Marokko nog harder zou gaan brullen. Daar echoot het, dan hoor je alles minstens vier keer.

Er wordt bij de camper niet opengedaan. De agent slaat met de kolf van zijn pistool een van de vieze ruitjes kapot. Het glas rinkelt.

De agente geeft hem een voetje. Zo gaat hij naar binnen, voorzichtig langs de scherpe glaspunten. En daar komt hij alweer naar buiten. Hij duwt een lange, jonge jongen, op spierwitte nieuwe Nike Air Jordans, voor zich uit. De agent heeft hem handboeien omgedaan. De agenten geven elkaar blij een high five en pakken de jongen allebei bij een arm. Extra breed lopen ze, dat vinden ze stoer. Zo gaan ze de camping over. Naar de politieauto. 'We hebben hem!' roept de agente naar Kalle. 'Iedereen kan weer rustig slapen!' Ze tikt met haar hand tegen de klep van haar pet. Haar pet staat een beetje scheef. Met zijn hoofd naar beneden duwen de agenten de jongen op de achterbank van de politieauto.

'Breng jij hem vast weg,' zegt de agente. 'Ik kom er ook zo aan, met de helikopter.'

28 'Hé!' fluistert Grote Bob in de container. 'Wat gebeurt er? Wat doen ze?'

'Ze hebben hem!' zegt Kalle.

'Hoe kan dat nou!' fluistert Grote Bob verbaasd, 'ik zit hier toch!'

'Blijf nog even zitten!' fluistert Kalle.

De agente gaat niet mee in de auto. 'Ik span dat lint nog even snel,' ze salueert en loopt met een rol rood-wit plastic lint terug naar de oude camper. De politieauto scheurt er met piepende banden

vandoor. Kalle ruikt een scherpe geur van verbrand rubber. De auto verdwijnt in de richting van de megagrote gevangenis een stuk verderop. Kalle kan net de wachttorens zien. In Texas zijn heel veel gevangenissen, wel duizenden, heeft Grote Bob vertelt, met hoge hekken met prikkeldraad erom. Daarom schrijf je Te-X-as met een scherpe, ijzeren X van prikkeldraad, denkt Kalle.

De politieagente fluit een liedje en wikkelt de rol af, om de camper heen. *Police line, do not cross*, staat er op het lint. Ze spant het over de deur en langs de zijkant. De agente loopt fluitend door het lange gras, door brandnetels. Aan de achterkant moet ze door de prikkende doornstruiken. Dat doet ze, met een arm voor haar gezicht. Maar, wat ziet Kalle daar? Wat is dat voor plant? Is het een? Nee, echt niet. Of, ja, toch! Opeens schiet de agente ondersteboven de lucht in. Alsof ze aan het bungeejumpen is. Ze heeft geen tijd om te gillen. Weg is ze. De rol lint

29

valt uit haar hand, en er buitelt een gummiknuppel door de lucht.

‘Is de kust veilig?’ klinkt de stem van Grote Bob.

‘Kan ik eruit?’

‘Nee,’ zegt Kalle en hij klimt zelf snel de container in.

‘Killercactus in de buurt. De agente is opgegeten.’

Hij knalt vlug het deksel boven hem dicht.

Wat zit hij krap! En wat is het donker in de container.

Hij en Bob zitten hutjemutje tussen de volle

stinkzakken en dozen. Kalle zit met zijn knie in

Bobs rug geperst. En de punt van zijn Nike zit

in Bobs oor. Grote Bob duwt met zijn zweetoksel

tegen Kalles neus. Bobs stem klinkt bang, en

bange mensen zweten veel en zuur. Het gutst van

Bob af; gadver.

‘We moeten hier weg, meteen,’ zegt Grote Bob.

‘Gevaarlijke boel hier! Gassen!’

30

In de container zitten ook stukken hout en ijzer.

Kalle en Grote Bob nemen allebei een lang stuk

hout in hun hand.

‘Een, twee, ja!’ roept Kalle. En ze zetten af. Zo roeien

ze de container vooruit. Alsof ze in een boot zitten

op wieltjes. De klep staat open en ze gluren over de

rand om te zien of ze niet de berm in rijden.

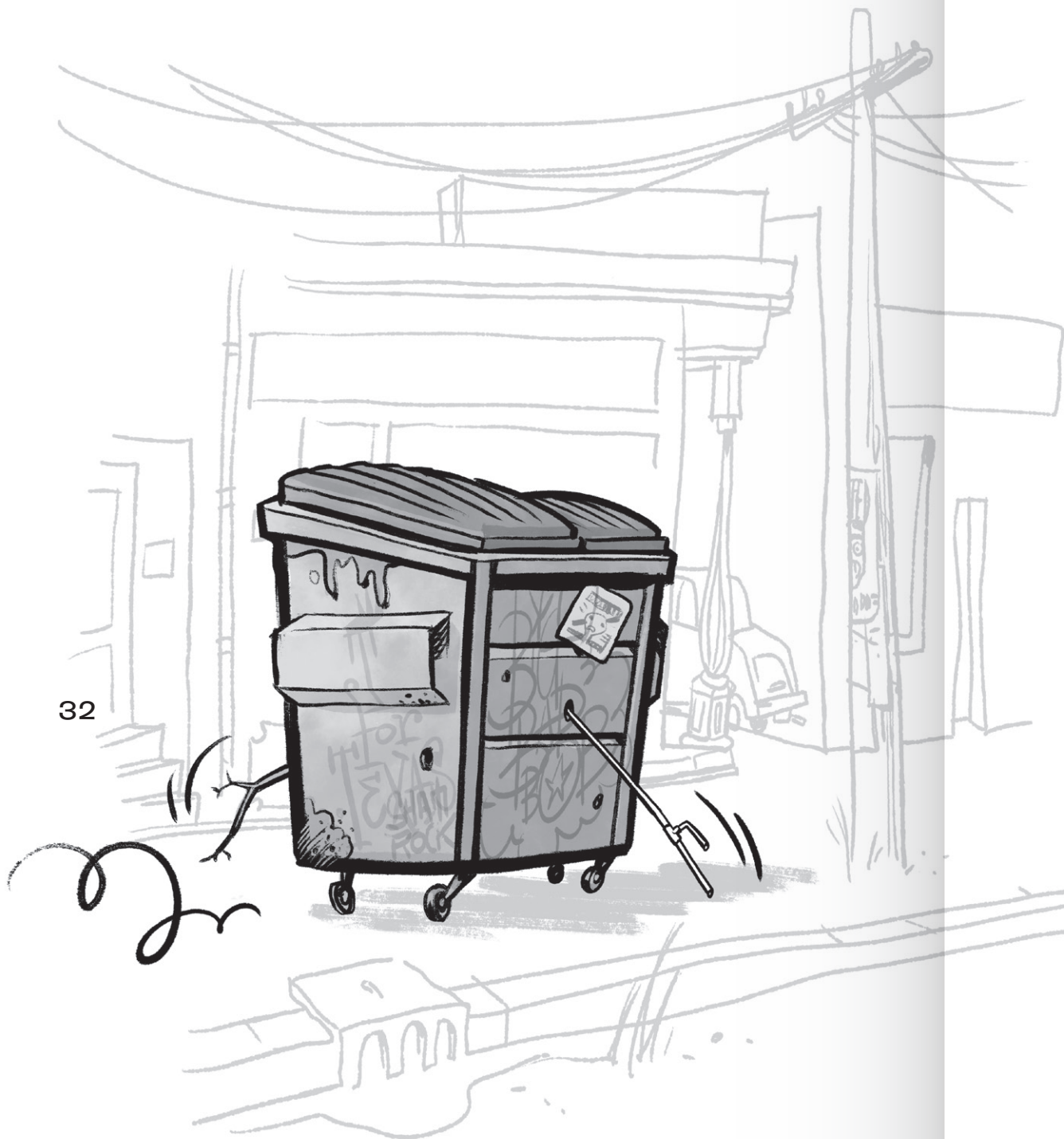
‘Meer naar rechts!’ roept Bob af en toe naar Kalle.

Of: ‘Links aanhouden!’

Kalle roept ‘Bakboord!’ Gewoon, omdat hij dat leuk

vindt. Dat is ook links, in schepentaal. Zo gaan ze over de snelweg. Ze hotsen en ze botsen en ze batsen en ze bobbelen want er zitten kuilen en gaten in de weg. ‘Tooeettteerde toetttoet!’ Ze worden ingehaald door een grote auto met koeienhoorns voorop. Kalle krijgt een hoestbui van de uitlaatgassen. Ze gaan scheef. ‘Oeioeioei!’ roept Grote Bob. Een wieltje breekt bijna af. Kalle is helemaal niet bang voor Grote Bob. Misschien omdat hij zo klein is, hij is maar tien centimeter groter dan Kalle. Dat is ongeveer een hand. ‘U bent onschuldig, toch?’ vraagt Kalle voor de zekerheid.

‘Natuurlijk!’ zegt Bob. Hij legt een hand op zijn hart. Tenminste, dat denkt Kalle. Hij kan het in de schemerige container niet goed zien.

Bob zegt: ‘Ik ben een goudeerlijk man. Ik mag helemaal niet liegen of stelen of moorden van mijn moeder.’

‘Ik ook niet,’ zegt Kalle.

‘Dan begrijpen we elkaar,’ zegt Bob. ‘Geef me de vijf, vriend.’ Hij schudt Kalle de hand. En wat een hand! Het is een klein mannetje, maar met grote handen. Die van Kalle kan er wel vier keer in. ‘Ik wou nog even afscheid van mijn moeder nemen voordat ik naar Mexico ga,’ zegt Bob. ‘En mijn puppy ophalen.’

‘Waar is jouw moeder eigenlijk?’ vraagt Bob.

‘Die is aan het winkelen met mijn zus,’ zegt Kalle.

‘In het nieuwe winkelcentrum.’

‘Die blijven dus voorlopig nog wel weg,’ zegt Bob.

Daarna klopt hij met zijn grote knokkels op de ijzeren container. ‘Oké, Kalle! Speed!’ Dat betekent: Rijden! Zo snel als je kan!

Kalle roeit. En roeit. De wieltjes knersen en knarsen over het asfalt. Zweet drupt van Kalles voorhoofd. Wat heb ik het warm! En wat is het zwaar! Kalle krijgt pijn in zijn armen. Hij kijkt achterom. Om te zien of Grote Bob wel meeroeit. Ze gaan rechtsaf, de buitenwijk in. 'We zijn er bijna,' zegt Grote Bob. Hij wijst naar een rij hoge flats en kijkt blij.

'Ze heeft mij die zeventien jaar elke week een brief gestuurd,' zegt Grote Bob. 'En nieuwe sokken. En zeep. En postzegels, zodat ik een brief terug kon sturen.'

'En heb je dat gedaan?' vraagt Kalle. 'Heb je brieven teruggestuurd?'

'Weinig,' zegt Grote Bob. 'Eigenlijk helemaal nooit.' 'En die postzegels heb je zeker doorverkocht,' zegt Kalle.

34

Ze roeien over de stoep. Dat is minder opvallend. Ze roeien langs een krantenkiosk. Er hangt een poster aan de buitenkant, met een foto van Bob. Gezocht. Beloning. Staat eronder. En een getal met zes nullen. Dat is heel veel geld. Maar Kalle ziet de poster niet.

Dan komen ze bij een basketbalveldje. 'Hierachter is het,' zegt Grote Bob. Ze roeien stapvoets over het veldje. Kalle kijkt goed van onder de containerklep of niemand ze in de gaten heeft. Een zwerver

snurkt lekker in de zon, met een flesje in zijn hand. Bob snuift de lucht op. 'Ruik je dat?' fluistert hij. 'Dat is mijn moeder. Die is aan het barbecueën.' Kalle ruikt het ook. En hij hoort muziek. Een radio

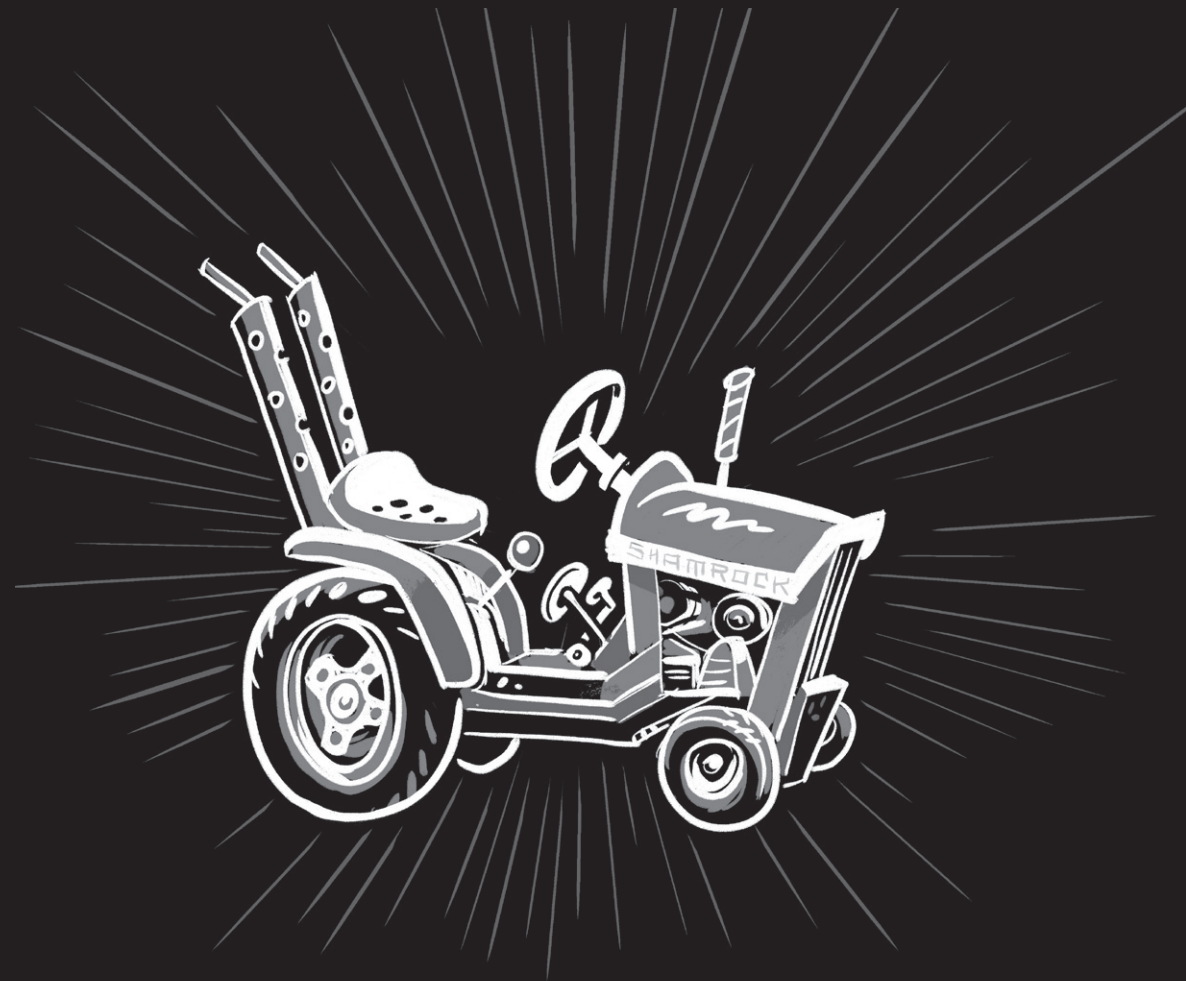
staat aan.

Ze roeien langzaam door een smalle steeg, ze kunnen er maar net door. Een keer duiken ze diep weg tussen de zakken. Zo diep als ze kunnen. Met het deksel potdicht. Stapvoets rijdt er een politieauto voorbij. Alsof ze iemand zoeken!

35

De opgevoerde grasmaaijer

‘Mama! sist Grote Bob.
‘Mama! Hier!’
Ze staan met de container voor een hekje. Aan de andere kant is de tuin, daar staat een vrouw met een blauw-wit gestreept keukenschort voor. Ze zingt met de transistorradio mee, een liedje van Snoop Dogg, dat kent Kalle ook wel, en ze draait speklappen om op de barbecue. De rook walmt zwart en dik en vettig. Ze lijkt precies op Grote Bob, vindt Kalle. Ze heeft ook een gouden tand en ze is ook bruin en ze heeft ook grote handen. Maar zij heeft lippenstift op en ze is ongelooflijk dik. Als zij bij ons thuis op de bank gaat zitten, zakt ze er zeker doorheen, denkt Kalle, dan vliegen haar benen in de lucht en dan gaat ze gillen. Dat lijkt hem heel leuk.
‘Ma! Hier!’ roept Bob weer. Hij gooit een milkshakebeker. Zijn moeder kijkt verbaasd op. De vleesvork in haar hand. En dan ziet ze het hoofd van Bob.
‘Mijn Bob, mijn Baby Bob!’ roept ze en rent naar de container toe. Met haar grote handen pakt ze het gezicht van Bob. Tranen lopen over zijn wangen. Kalle is bang dat zijn moeder hem per ongeluk met de vleesvork zal steken.
‘Ik kwam afscheid van u nemen,’ zegt Bob. ‘Ik ga naar Mexico.’
‘Wacht even. Dat gaat zo maar niet,’ zegt de moeder.

Tegen Kalle zegt ze: ‘Geen tijd voor lanterfantent. Kijkgaatjes boren.’ Ze helpt Kalle de container uit en geeft hem de vleesvork.

Op de container zitten roestplekken, daar is het ijzer dun. Hop, Kalle duwt, wrikt en poert, met zijn tong tussen zijn tanden, hij lanterfant geen seconde. En daar heb je kijkgatent. Aan de zijkant, voorin en achterin en in het deksel. Het ene is groter dan het andere, maar dat geeft niets.

De moeder van Grote Bob pakt de grasmaaier. Hij is oud, maar hij doet het nog uitstekend. Met een stuk touw bindt ze hem voor de container. Ze prutst onder de motorkap van de grasmaaier, met een schuimspaan, met een pollepel en met de vleesvork. 'Zo!' zegt ze tevreden. 'Die is opgevoerd!' Ze plant haar handen in haar zij. 'Nu kan 'ie wel honderdtachtig!' Wat een handige moeder, denkt Kalle. Zijn eigen moeder is helemaal niet handig. Maar ze heeft wel een heel goed geheugen, ze haalt eten bij de Chinees voor iedereen, zonder een lijstje te maken. Verder kan ze niet veel.

Bobs moeder rent haar huis in. Ze is heel dik en toch heel sportief, vindt Kalle. Haar gigantische billen, haar onderkinnen en haar armen drillen. Ze komt terug met een schemerlamp en een badjas. En een oud hondje, dat was vroeger de puppy van Bob. Hij heeft nu een grijze snuit. Hij heet Doerak en hij

heeft een bivakmuts op. Het hondje duikt in volle vaart de container in.

'Doerak is mijn gangsterhond,' zegt Bob die de badjas aantrekt.

Wat zijn Bob en Doerak blij elkaar weer te zien. Kalle klimt weer in de container. Grote Bobs moeder gaat op de grasmaaier zitten. Hop, met haar dikke billen in het zitje. Ze

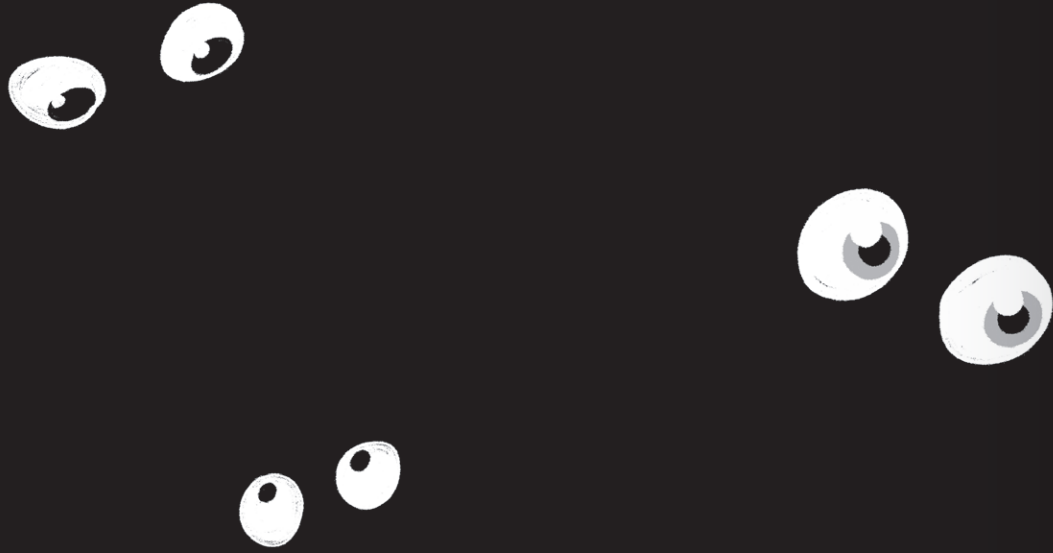

zijn zo groot, die billen, ze puilen golvend over de rand heen.

'Ik ga mee tot aan de grens,' zegt ze tegen Bob. 'Om je uit te zwaaien.'

'Gas op de plank!' roept ze tegen zichzelf.

Doerak blaft wild. Hij steekt zijn neus in de lucht alsof hij iets ruikt. Iets gevaarlijks. Maar Grote Bob, zijn moeder en Kalle letten er niet op, want ze hebben haast.

De politiefuik

Broembroembroem! Daar gaan ze. De moeder van Bob voor op de grasmaaier. Kalle en Grote Bob turen door de kijkgaten.

44

Kalle kijkt goed links, rechts en in de lucht of er geen politie aankomt. Want misschien zijn die erachter dat ze de verkeerde boef hebben gevangen. Bob knuffelt met Doerak. Maar Doerak wringt zich los. Hij steekt zijn neus over de containerrand, zijn neus trilt. Wat zou hij zien? En wat ruikt hij toch? Doerak gromt. Zijn ogen staan fel. Hij trekt zijn tandvlees op en laat zijn tanden zien. Maar aan wie? Of aan wat? Ik zie niks bijzonders, denkt Kalle. Verbergt zich daar iets groots, groens en stekeligs?

Daar achter dat driehoekige verkeersbord? Kalle ziet niets en Doerak blijft maar vals grommen. Op een kruising stuurt de moeder van Grote Bob naar rechts. Richting de stad uit. En jawel.

Ze rijden regelrecht in een politiefuik! Er is een wegversperring.

Maar gelukkig is de stad failliet, weet Kalle. En heeft de burgemeester geen geld om veel politiemensen te betalen. Er staat maar één politieauto. Midden op de weg. Met een agent erbij. Kalle tuurt ingespannen door een kijkgaatje. Hé, die agent ken ik! denkt Kalle. Het is dezelfde die daarnet op de camping was.

De agent houdt alle auto's aan. Hij loopt gewichtig,

45

praat met de bestuurders en in zijn portofoon. Hij slingert nonchalant zijn gummiknuppel heen en weer en kijkt in alle kofferbakken. Nog twee auto's en dan is de container aan de beurt.

Dit gaat faliekant mis, denkt Kalle. 'Faliekant'. Dat zegt Kalles moeder altijd als iets goed in de soep loopt. Kalle vindt het een grappig woord. Faliekante Olifant, stop je kont gauw in het zand. Maar nu heeft hij geen tijd voor grappige woorden, want hij moet als de wiedeweerga goed opletten.

'Luister goed,' sist Bobs moeder en draait zich half om op haar grasmaaierzitje. 'Ik zeg dit maar één keer. Ik scheur dwars door die versperring heen.

Zodra we vooraan komen druk ik het gas in. Ik raus erdoor. Als dat piepeltje ons volgt, schud ik hem af.' 'Ja! Goed idee, ma!' zegt Grote Bob enthousiast. Hij zit net als Kalle, met zijn ogen tegen de kijkgaatjes gedrukt.

Het lijkt mij helemaal geen goed idee, denkt Kalle, maar het is wel een leuk idee. Hij voelt zijn bloed kriebelen. Overal; in zijn maag, in zijn oren en in zijn tenen. Dat krijg je als iets spannend is. Ze gaan een politieauto omver crossen.

Er is nog maar één auto in de rij voor ze. De agent klapt de kofferbak dicht en gebaart dat de auto door kan rijden. Hij draait zich om naar de container.

'Hou jullie goed vast!' sist Bobs moeder. 'Het gaat zo beginnen!'

De agent kijkt naar de grasmaaier. En naar de container. Zijn gezicht betreft. Dat betekent dat hij een pokkenbui krijgt, dat zie je aan zijn mondhoeken, die staan nu omlaag. Hij tilt zijn pet op en krabt op zijn hoofd. Kalle weet wel waarom. Die agent heeft helemaal geen zin om weer in die vieze container te kruipen. Daar heeft hij vanochtend al in gezeten, tussen al die stinkzakken met verrotte hamburgers. Kalle vindt het juist heel gezellig in de container. Het is net een camper, maar

dan kleiner. En stank ruik je niet meer als je er lang middenin zit, dan is je neus versuft.

De agent zucht diep en sloft naar de container.

'Goedendag mijnheer agent,' zegt Bobs moeder poeslief. Ze tuit haar knalroze gestifte lippen. 'Wat is hier aan de hand?' Dat lieve, kleine stemmetje past helemaal niet bij haar grote handen en haar gouden tand, vindt Kalle.

'We zijn op zoek naar de extreem gevaarlijke, gevluchte crimineel Grote Bob,' zegt de agent.

‘Ik dacht dat ik op de radio hoorde dat u die boef al lang weer had gevangen.’

‘Ja. Uhm. Uhm,’ kucht de agent. ‘Ja. Eh. Dat dachten wij dus ook. Ik en mijn collega. Uhmuhm.’ Hij krijgt tranen in zijn ogen en veegt ze snel weg. Maar Kalle ziet het toch. Hij denkt vast aan die collega, de blonde, grote, gespierde agente, die door de killercactus is opgegeten. Ze was een behoorlijke zeiksnor, denkt Kalle, maar toch moet de agent erom huilen. Dat snap ik wel. Net als wanneer mijn zus zou worden opgegeten. Dat is een echte zure heks. Maar opgegeten, dat hoeft nu ook weer niet. Bobs moeder knipt met haar vingers. ‘Ja, jongens! Nu! In de aanval!’ roept ze, met haar gewone stem. Ze stampt vol op het gas. Recht vooruit met de grasmaaier! En daar beuken ze de politieauto om. Kbaff! Bweeeinnnn! Vol in de zijdeur.

48

Kalle en Bob schudden heen en weer in de container. Zakken verschuiven. De schemerlamp valt om. Doerak botst tegen Kalle, Kalle botst met zijn kin tegen Bob, en die botst met zijn elleboog tegen Kalle. Dit is veel beter dan de achtbaan van Walibi, denkt Kalle. Jeetje, wat een moeder heeft die Bob. Eerlijk gezegd, Kalle geloofde niet dat de grasmaaier honderdtachtig kon. Dat haalt hij ook niet, met die container met Kalle en Bob erachter. Maar kneiterhard gaan ze wel. Ze stuiven over de straat.

De haren van Bobs moeder wapperen in de wind. ‘Yiiiiieehaaaa!’ juicht ze.

Grote Bob kan het niet laten. Hij steekt zijn hoofd onder het deksel vandaan. Hij flappert met zijn handen bij zijn oren, steekt zijn tong uit zover hij kan en roept: ‘Poepdoos! Hangjas! Droplul! Pak me dan!’ ‘Bobby Tyrone Freeman Brown! Niet schelden, jij!’ zegt zijn moeder.

De agent ziet er oenig uit, vindt Kalle. Hij kijkt met open mond naar zijn auto, die opzij is gedraaid. Naar de gigantische deuk in de zijdeur. Voordat hij ze kan achtervolgen is de grasmaaier met de container al lang uit het zicht verdwenen.

Hoofdstuk 5

Dit
is
een
O...
over...

‘**S**top!’ roept Grote Bob. ‘Ik moet even iets ophalen.’
‘Wat dan?’ vraagt zijn moeder.
‘Niks. Niks bijzonders,’ zegt Grote Bob.
‘Je gaat niet stelen of roven!’ zegt Bobs moeder.
‘Pas op jij! Of er zwaait iets!’ Ze kijkt dreigend uit haar ogen.
Oei, oei, denkt Kalle, zelfs hij wordt er bijna bang van.
‘Ja, ma,’ zegt Bob zachtjes. Maar hij durft zijn moeder niet aan te kijken. Hij kijkt naar zijn veters. Hij liegt de hele boel bij elkaar, weet Kalle. Want zo doet hij dat zelf ook altijd. Als zijn moeder boos vraagt wie de chocoladekoekjes nu weer heeft opgegeten, zegt Kalle altijd dat zijn zus het heeft gedaan. Maar dan kijkt hij zijn moeder niet aan.
‘Je moet daar even parkeren,’ zegt Bob tegen zijn moeder. Zijn moeder parkeert de container op een klein, afgelegen parkeerplaatsje, tussen hoge, verlaten kantoorgebouwen in. Er staan nog veel meer vuilcontainers op een rijtje. Doerak gromt naar een donker hoekje waar dichte struiken groeien. Hij laat zijn tanden zien, er staat schuim in zijn mondhoek. Doerak krabbelt met zijn poten tegen het ijzer van de container en zijn ogen staan wild.
‘Wat heb je toch?’ zegt Bob. Hij kriebelt Doerak onder zijn kop. ‘Kom mee,’ zegt hij, ‘ik heb je nodig.’

52

Grote Bob zet de kraag van zijn badjas hoog op en klimt de container uit. Hij loopt snel de hoek om. Doerak dribbelt keurig naast hem, zijn staart staat recht omhoog, als een antenne. Bob loopt met een echt boevenloopje, vindt Kalle, het is meer sluipen dan lopen. Hij kijkt ook heel boevig uit zijn ogen. Als iemand boevig kijkt, dan zie je dat hij een stout plan in zijn hoofd heeft. Dat zie je door zijn ogen heen. Maar dan moet je wel goed kijken. Ik vertrouw hem voor geen cent, denkt Kalle, en die gluiperd van een hond ook niet. Die gluurt opeens wel heel listig van achter die bivakmuts.
‘Bewaakt u de container,’ zegt Kalle tegen Bobs moeder. Kalle klimt ook de container uit. Daar lopen Grote Bob en Doerak. Bob heeft zijn gezicht verstopt in zijn kraag. Hij loopt naar een bank, ziet Kalle. Grote Bob praat tegen Doerak:

‘Oké, partner. Jij houdt hier de wacht. Blaffen zodra je iemand ziet. Of meteen bijten.’

Grote Bob gaat door de draaideur de bank binnen. Doerak gaat naast de draaideur op de stoep zitten.

‘Erachteraan,’ zegt Kalle tegen zichzelf. Hij haalt diep adem, niet bang zijn.

Een boef in een bank, dat belooft wat. Doerak, die de wacht moet houden van Bob, laat Kalle

53

54

gewoon passeren. De hond kijkt zelfs expres de andere kant op.

Als dat een waakhond moet voorstellen, denkt Kalle. Lekker waardeloos dan. Hij gaat de bank in. Twee mensen wachten op hun beurt. Een vrouw in een strakke paarse broek spreekt Spaans in haar telefoon. Kalle weet dat het Spaans is, want ze zegt 'Ola!' en dat betekent 'Hallo!' En er is een donker meisje met dreadlocks en een grote koptelefoon op.

Je moet een nummertje trekken. Kalle trekt ook een nummertje. Daar zit Bob. In een geel plastic kuipstoeltje, zijn voeten komen niet bij de grond. Hij zit verscholen achter een grote palm in een pot, die trouwens wel eens water mag hebben.

Kalle gaat naast Grote Bob zitten.

'Waarom volg je me?' fluistert Bob. 'Ik ga alleen maar even geld halen.'

'Waarom fluister je?' vraagt Kalle. 'En je hebt niet eens een bankpasje.' Want als je in de gevangenis gaat moet je je zakken leegmaken en alles inleveren. Ook je bankpasje en je kauwgom. Dat weet Kalle zeker, dat zie je altijd in films.

'Echt wel,' zegt Grote Bob.

'Laat zien dan,' zegt Kalle.

Bob vouwt zijn armen voor zijn borst. Maar wat ziet Kalle! Grote Bob trekt zijn mouw over zijn hand.

Hij houdt zijn vinger en duim in de vorm van een pistool. Omdat Bob zulke grote handen heeft, is

het een gigantisch pistool.

'Jij wilt de bank overvallen,' zegt

Kalle. 'Ik heb je wel door!'

'Sssssshhhh!' Bob legt een vinger voor zijn lippen. 'Als je zo loopt te schreeuwen gaat het niet lukken.'

De mevrouw die Spaans spreekt kijkt hun kant op.

55

‘Het gaat sowieso niet lukken,’ zegt Kalle. ‘Ik steek er een stokje voor.’ Dat zijn stoere praatjes, maar Kalle heeft geen idee wat hij moet doen.

Bob weet eigenlijk ook niet wat hij moet doen, omdat hij al lang geen overval meer heeft gepleegd. Hij durft niet meer. Hij praat zichzelf moed in. Kalle hoort hem tegen zichzelf zeggen: ‘Kom op, Bob, je kan het.’ Grote Bob telt: ‘Van je een, twee...’

O, o, denkt Kalle. Nu begint het.

Grote Bob haalt diep adem. En blijft zitten.

Bob telt nog een keer. Hij staat op. Hij staat naast de plant, maar hij is veel kleiner dan de plant. Ik moet toch eens vragen waarom hij ‘Grote Bob’ heet, denkt Kalle. ‘Dit is een...’ begint Grote Bob. Het klinkt een beetje onzeker, dat hoor je omdat zijn stem bibbert. ‘Dit is een o... over...’

‘Dit is een Helemaal-Niks!’ zegt Kalle en hij geeft me toch een schop tegen de knie van Bob.

Gelukkig heeft Kalle van Soumaja een goeie, verre uittrap geleerd. Helemaal tot het doel van de tegenstander. Precies zo’n trap, loeihard, poeiert hij tegen de knieschijf van Bob. Beeemmmm! En voor de zekerheid nog een. Kebemmmm! Vol ertegenaan. Kalle krijgt er wel pijn van in zijn middenvoetsbeentjes. ‘Aaaaaaah!’ Grote Bob grijpt naar zijn been. Gelukkig heeft niemand iets gehoord of gezien. De vrouw met de paarse strakke broek staat bij de balie en

het meisje met de dreadlocks luistert muziek met haar ogen dicht. Ze wiebelt met haar voeten.

‘Meekomen,’ zegt Kalle. ‘Onmiddellijk. Of ik zeg het tegen je moeder.’ En ik schop je helemaal ondersteboven. Dwerg-met-de-gouden-tand.

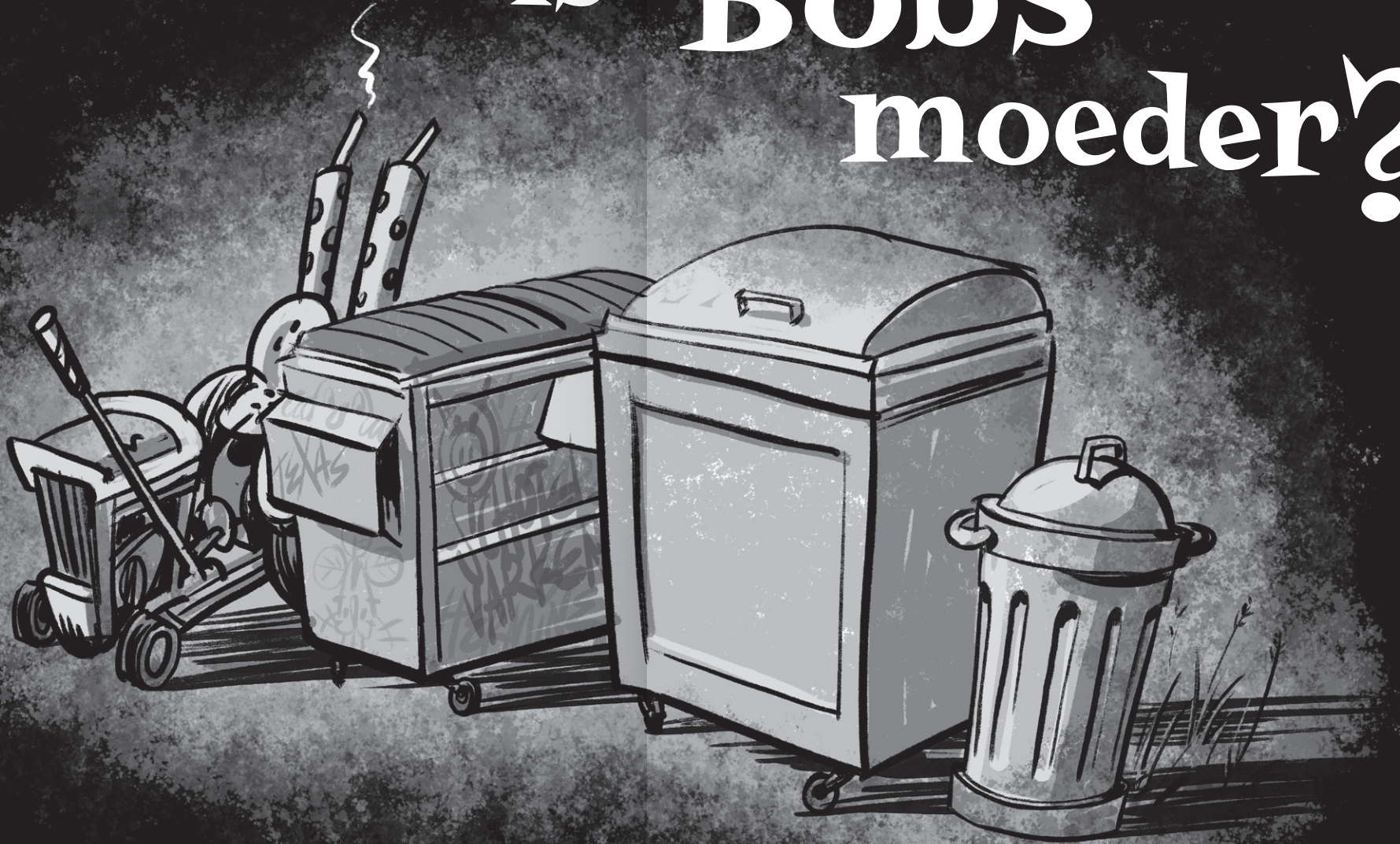
Kabouter-Bob, denkt hij erachteraan, maar dat zegt hij niet.

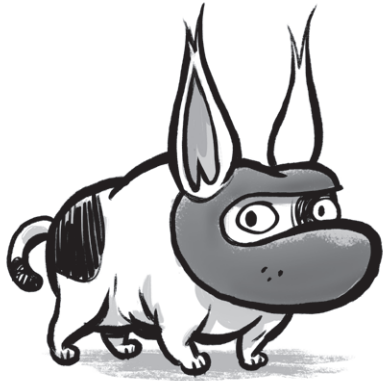
Grote Bob krimpt in elkaar. Want hij is voor niets of niemand echt bang, behalve voor zijn moeder.

Waar is Bobs moeder?

Hoofdstuk 6

60

Hier klopt iets niet, denkt Kalle. Het is te stil op de parkeerplaats. Hun container is de vierde in het rijtje. De klep is dicht. Er zit niemand voor op de grasmaaier. Waar is Grote Bobs moeder? En dan zien ze het. Allebei tegelijk. Op het asfalt. Naast een containerwiel. Een houten pollepel. Met op de steel verse spetters knalrood mensenbloed. Grote Bob knijpt in Kalles arm. Doerak piept zacht. Hij is in de container gesprongen en heeft zijn kop-met-bivakmuts onder een grote vuilniszak verborgen. Die oude gangsterhond is ook een held op sokken, denkt Kalle. Grote Bob laat de arm van Kalle niet los. Ze volgen het bloedspletterspoor, van het containerwiel, over het parkeerplaatsje. Bij elke stap knijpt Bob harder in de arm van Kalle. Au, denkt Kalle. Zo komen ze bij een duistere hoek.

Daar staat een oude boomstronk. En tussen de struiken, daar zit hij. Groen, gigantisch, en met lange stekels. Onderuitgezakt uit te buiken. Kalle hoort hem zwaar ademen. De killercactus. Uit zijn mond hangen gele, klonterige, stinkende slijmdraden. En een stuk blauw-wit gestreept keukenschort.

Wat moet je zeggen tegen iemand wiens moeder is opgegeten? Kalle weet het niet. Ze was wel moddervet, denkt hij. Maar toch. Ze durfde alles. Ze was een echte jongen van Jan de Witt. Kalle zegt maar even niks.

61

De killercactus ziet er niet meer gevaarlijk uit. Ik durf wel een stap dichterbij te komen, denkt Kalle. Ze vinden alleen hele, hele dikke mensen lekker. Van meer dan driehonderd kilo. Deze zit mudjevol en kan geen pap meer zeggen. Hij heeft een cowboy, een agente en Bobs moeder opgegeten. Ik durf de

cactus wel aan te raken. Zo spreekt hij zichzelf moed in. Maar hij doet het toch maar niet.

‘We moeten gaan,’ zegt Grote Bob. ‘Het leven gaat door. Ik moet naar Mexico.’ Hij klinkt als een robot. ‘Heb je een zakdoek te leen?’ vraagt hij. Snottebellen en dikke tranen lopen in zijn mond. Kalle voelt in zijn broekzakken, er zit een muntje van vijf dollarcent in en een piepklein propje papier: het kraslotje van Taco Bell. Met het muntje krast Kalle over het lot. Hij ziet drie dezelfde plaatjes van lachende taco’s verschijnen. Heeft hij gewonnen? Ja, Kalle heeft een leven lang gratis smikkelen bij Taco Bell gewonnen. Maar hij is er niet blij mee, dat is omdat de moeder van zijn vriend net is opgegeten, dan ben je niet snel ergens blij mee. Ik heb er sowieso niks aan, denkt Kalle. Ik woon in Noord, daar hebben ze helemaal geen Taco Bell. Dat zal je net zien. Win je een keertje iets, heb je er niets aan.

Superboef en het pistool

Kalle bestuurt de grasmaaier. Het voelt in het begin wel een beetje raar, alsof hij stiekem iemand anders plek heeft ingepikt. Toen hij ging zitten, moest hij denken aan hoe Bobs moeder het stuur vasthield, met een ijzeren greep. En hoe haar dikke billen vastberaden over het zitje heen puilden. Die billen, dat waren me er een paar, die kon je niks wijsmaken.

Bij de grens is een brug over een rivier. Als je die oversteekt, ben je in Mexico. Maar daarop staan soldaten, zwaarbewapend met geweren, handgranaten en pistolen. Bob kan die brug niet over. Hij moet zwemmen naar Mexico. Maar hoe

66

komt hij ongezien bij de rivier? denkt Kalle.

Een stuk verderop zien ze een houten grensposthuisje. Daarin zitten twee soldaten te schaken. Aan een klein tafeltje, onder een peertje van ongeveer 40 watt. Kalle zet de grasmaaier stil, achter een grote eikenboom, uit het zicht van de soldaten. Hij hoort Bob zuchten en steunen en puffen in de container. Die is ook aan het nadenken, dat hoor je, want nadenken is zwaar werk.

‘Ik weet het,’ zegt Kalle, die opeens een heel goed idee heeft. ‘Je moet een soldatenjas pikken. En een helm.’

‘Makkelijker gezegd dan gedaan,’ zegt Grote Bob.

‘Ik kan het niet meer, roven en stelen. Verleerd. Door al die jaren in de bak. Ik durf niet. En Doerak durft ook niet meer.’ Zijn harige wenkbrauwen hangen moedeloos naar beneden.

Doerak ligt tussen twee vuilniszakken te snurken. Zijn bivakmuts zit scheef. Hij lijkt wel ouder en grijzer geworden onderweg.

Hè, dat heb ik weer, denkt Kalle. Ben ik eindelijk eens op stap met een echte boef. Is het een slappe dweil geworden.

‘Je kan het wel,’ zegt Kalle. ‘Jij bent Grote Bob. Jij kan alles. Jij bent een Superboef, dat zag ik meteen.’ ‘Echt?’ vraagt Bob.

‘Ja,’ zegt Kalle. ‘Hoe je loopt. Hoe je kijkt. Die gouden

67

tand. Je litteken. Duizend procent boef. En Doerak, dat is de meest angstaanjagende gangsterhond die ik ooit heb gezien.'

Doerak, die zijn naam hoort, heft zijn kop op.

'Doe het voor je moeder,' zegt Kalle.

'Oké. Ik ga het doen,' zegt Grote Bob. 'Kom Doerak, in de aanval.' Dit keer aarzelt Bob niet, zoals in de bank. Nu lijkt je eindelijk op een kerel van staal, net als je moeder, denkt Kalle.

In een flitsende sluipgang zigzagt Grote Bob onzichtbaar over de grond, als een slang. Hij gaat op weg naar de grenspost. Doerak springt soepel uit de container en komt onhoorbaar op zijn pootjes terecht. Het is een echte jachthond, dat zie je nu, hij steekt zijn neus in de lucht en gaat achter Grote Bob aan. Doerak kijkt scherp, als een hond met een doel en dat doel zal hij bereiken. Deze hond wijkt niet van zijn pad, wat er ook gebeurt.

68

Het schemert. Een vleermuis vliegt rond een lichtbak. Het is etenstijd in Texas. Een pizzakoerier komt bij de grenspost en klopt op de deur. Een soldaat neemt een grote stapel dozen van hem over, die stapel dozen torent boven zijn hoofd uit. Grote Bob ziet zijn kans en zigzagtijgert snel de drempel over, de keet in. Wat een gedoe allemaal, denkt Kalle. Hij denkt aan toen hij Grote Bob af wilde zetten op het landweggetje. Daar bleek dat Grote Bob niet de 'straat' uit moest, maar de 'staat'. Ondertussen hebben ze heel wat meegemaakt vandaag. Grote Bob komt al terug getijgerd bij de container. Hij hijgt en is bezweet, maar hij glundert. Hij houdt trots een soldatenjas in zijn hand en een helm met een camouflagenetje erover. Dat lijkt op een netje dat omaatjes over hun krulspelden doen, maar dan ietsje anders.

'Gefeliciteerd,' zegt Kalle. 'Zie je wel, je bent nog steeds de beste. Jij bent nummer uno.' Uno is één in het Spaans, en in Mexico spreken ze Spaans. Uno, dos, hoe het verder gaat weet Kalle niet. Grote Bob kijkt verrukt. Hij glimt en ook zijn gouden tand glimt extra. Die lijkt opeens duurder. Meer karaat. Voor een boef heeft Grote Bob trouwens hele lieve, vriendelijke ogen, vindt Kalle. Kalle en Grote Bob zijn allebei klein. Maar twee kleintjes vormen samen een middelgrote soldaat.

69

Kalle doet de camouflagejas aan. De jas is zo lang, hij komt tot op zijn voeten. Hij knoopt hem dicht en gaat op de schouders van Grote Bob zitten. Kalle zet ook de zware helm op, die zakt een stukje over zijn voorhoofd.

Hij laat zijn benen lekker heen en weer bungelen. Wat zit hij hoog! Hij geniet ervan; hij zit nooit op iemands nek. Zijn moeder is er te slap voor. Hij houdt Bob goed vast bij zijn oren. Dat kan best; Bobs oren zijn brandschoon. Dat had Kalle al gezien. Hij heeft er ook even snel aan geroken. Bobs oren ruiken nog fris naar de seringenzeep die zijn moeder had opgestuurd.

Maar waar is Doerak? Daar komt hij aangehold. Snel als een windhond.

‘Brave hond,’ zegt Grote Bob. Doerak springt tegen hem op, zodat Grote Bob iets uit zijn bek kan pakken. Tussen zijn vlijmscherpe kiezen vandaan. Een pistool. Dat heeft hij van de soldaten gepikt. ‘Dat heb je niet nodig,’ zegt Kalle. ‘Laat dat maar hier achter.’

‘Nou,’ zegt Grote Bob, ‘ik moet toch in Mexico de kost verdienen, en ik kan maar één ding goed. Roven en stelen.’

‘Dat zijn twee dingen,’ zegt Kalle. Eigenlijk is hij jaloers, hij wil ook wel een echt pistool. Hij heeft thuis alleen een geel plastic flutwaterpistooltje.

70

Grote Bob stopt het pistool in zijn zak. Dan lopen ze naar de oever. Bob zeurt niet dat Kalle te zwaar is. Ze lijken net een soldaat en een legerhond die wachtlopen. Als je heel goed kijkt, zie je Bobs bruine ogen, net onder de kraag van de jas, tussen twee knopen door gluren.

De twee soldaten in de keet eten pizza met extra kaas. En groeten hun medesoldaat, denken ze. Ik ben een soldaat, denkt Kalle, zie mij, ik ben een soldaat! Ik versla de vijand. Kom maar op.

71

Als ze een flink stuk voorbij de grenspost zijn, begint Kalle te zingen, eerst zacht, maar al gauw harder. Een echt soldatenlied dat hij op school heeft geleerd:

‘Daar komen de jongens van Holland an!
De grond en de huizen, ze trillen ervan!
Zij vechten niet graag maar alleen als het moet!
Dan slaan ze erop en dan vechten zij goed!’

Bob vindt het prachtig klinken. Kalle leert het hem, in het Nederlands.

‘Kom sta niet te huilen, om zoon of om man!

Want grienen, daar houden soldaten niet van!’

Ze lopen zingend de berm in, naar de rivier. Ze gaan sowieso niet over de brug, daar staan zoveel soldaten, daar is de kans te groot dat ze worden ontmaskerd.

‘Wat betekent dat, “grienen daar houden soldaten niet van”?’ vraagt Bob.

‘Ik weet niet,’ zegt Kalle. ‘Ik denkt dat een grien een vogel is.

Een weidevogel. Of het is vieze pap, viezer dan havermout. Maar ze moeten het wel eten omdat er in de oorlog verder iets te krijgen is.’

72

‘Zo is dat in de oorlog! Daar onderscheiden de mannen zich van de jongens,’ zegt Bob. Bob spreekt sommige woorden heel raar uit omdat hij uit Texas komt. Hij zegt niet: dan vechten zij goed maar: dan fekten sai koet.

‘Je moet goed rochelen als je een “g” wilt zeggen,’ zegt Kalle. ‘Hoor maar!’ En hij rochelt:

‘Ggggggggchchchch-oed!’ Wat klinkt dat Hollandse soldatenlied mooi. Wij zijn vrienden voor het leven, denkt Kalle, daar hoog boven op die schouders.

Aan de overkant van de rivier staat een piepklein bordje. Vlak bij de oever. Je moet heel goed kijken om het te zien. Het is scheef op een houten paaltje getimmerd. Half verscholen in het lange gras.

‘Mexico’ staat erop, met witte verf.

‘Het is gelukt!’ zegt Bob. ‘Hartstikke bedankt voor al je hulp.’

‘Graag gedaan,’ zegt Kalle.

‘Het was echt gezellig in de container. Het was er goed toeven met je,’ zegt Bob.
‘Toeven? Wat is dat nou weer?’ zegt Kalle.
‘Dat het dus gezellig was,’ zegt Bob.
‘Hier heb je een aandenken,’ zegt Grote Bob. Hij haalt een lichtgroene tandenborstel tevoorschijn.

‘Hiermee heb ik mijn tunnel gegraven naar de vrijheid. Vierenhalve kilometer.’ De tandenborstel is aan de onderkant afgesleten. Er zit zand tussen de haartjes.

76

‘Echt waar? Wat knap van je!’ zegt Kalle. ‘Die zal ik voor altijd bewaren.’

Grote Bob hinkt flink, ziet Kalle. Dat is omdat hij hem die schop heeft verkocht. Die was goed gemikt. Kalle zegt: ‘Toedeledokie dan maar.’

‘Ja. Toedeledokie,’ zegt Grote Bob. ‘Van je één, twee...’ Hij duikt het water in. Hij kan niet goed duiken, ziet Kalle. Hij laat zich gewoon plat voorover vallen op zijn buik. Doerak volgt hem.

Kalle ziet kringen in het water die groter worden. En het grijze puntje van een hondenstaart. Na een

tijdje klimt Grote Bob aan de overkant aan wal, gevolgd door een natte hond met een bivakmuts. Doerak schudt zich uit en blaft als groet. Bob wuift en schiet drie keer in de lucht, saluutschoten, je ruikt het kruid. Kalle wuift. Het wordt bijna te donker om elkaars gezicht goed te zien. Jammer dat Bobby Tyrone Freeman Brown weg is, want zo heet hij in het echt, weet Kalle. Maar nu kan ik wel lekker in mijn eentje op de grasmaaier scheuren. Zonder die container erachter kan hij veel sneller!

77

Hoe laat zou het eigenlijk zijn? vraagt Kalle zich af. De zon boven de rivier is al onder. Straks gaat het grote winkelcentrum dicht, schrikt hij, en dan komt mijn moeder terug naar de camping.

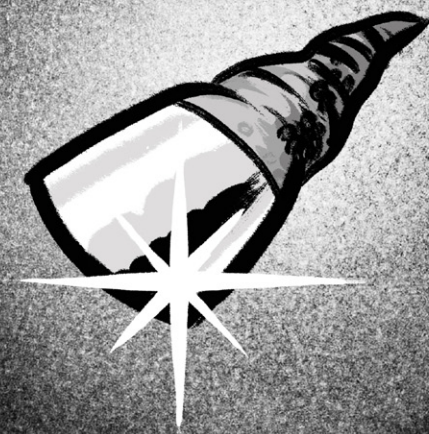
Kalle knalt hard over de weg, alsof hij aan het karten is. Hij remt niet in de bochten, maar helt zover hij kan opzij en rijdt op twee wielen. Zie mij, ik ben het supersonische grasmaaierracebeest, ik ben sneller dan het licht, denkt Kalle, ik ben de Woeste Wiedeweerga, aan de kant iedereen! Ik donder en bliksem! Pas op, kijk uit! De wieltjes maken strepen op het asfalt, je ruikt het verbrande rubber. Ik ga niet bij de politie, ik word tuinman, denkt Kalle, de hele dag loeihard op mijn grasmaaiër rondscheuren.

De Texaanse wind blaast door Kalles haar. Hij voelt zich vrij, dat is als je niks hoeft, geen gezeur aan je hoofd, niet van je moeder en niet van je zus, van niks en niemand.

Hoofdstuk 8

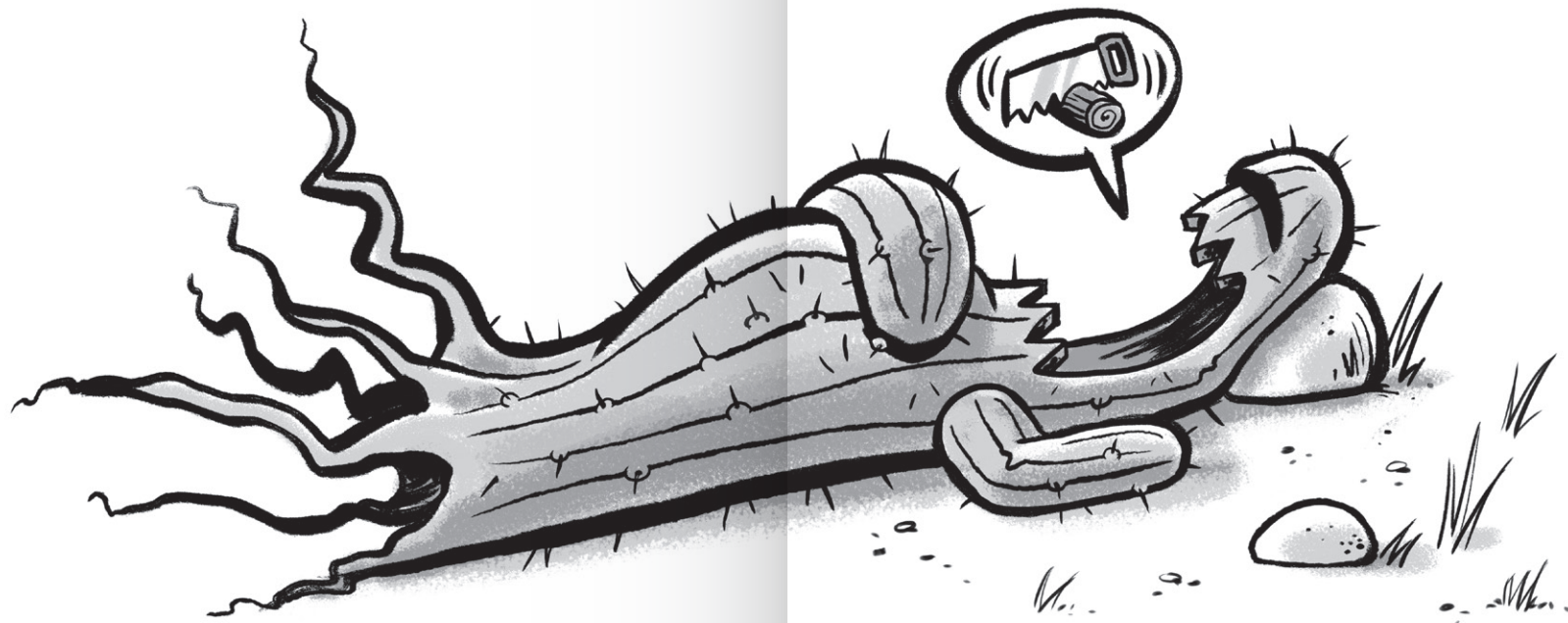
Het kraslot

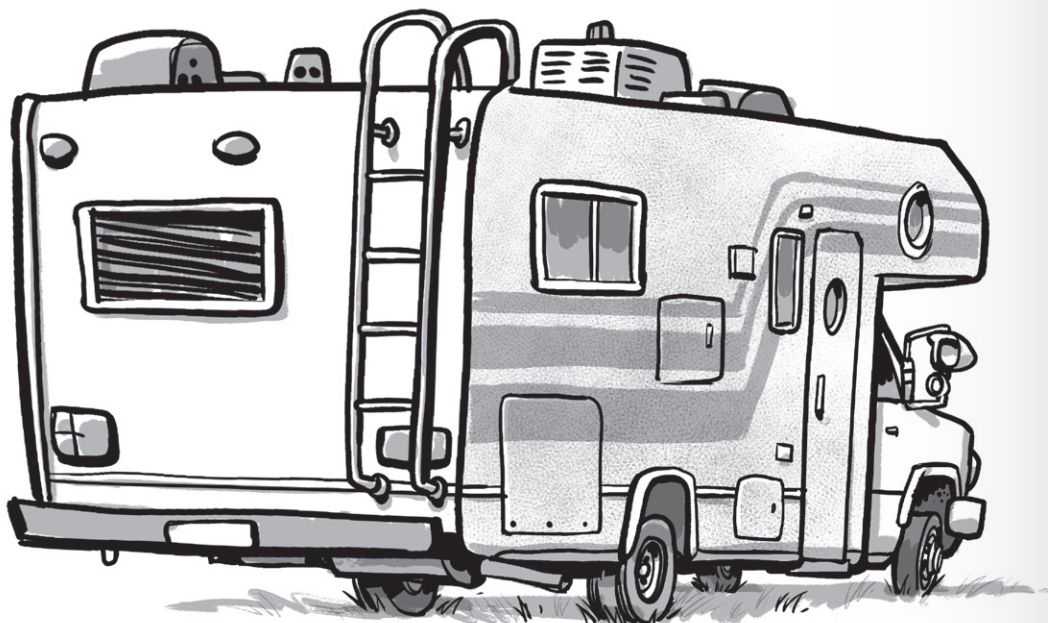

Bij het parkeerplaatsje, waar Bobs moeder door de killercactus is opgegeten, stopt Kalle. Hij heeft een idee. Ik weet niet of het een goed idee is, denkt hij, maar ik probeer het gewoon. Het is schemerig en het wordt koud. Kalle, die alleen maar een Darth Vader T-shirtje en een korte broek aan heeft, krijgt kippenvel. De killercactus ligt er nog, te dommelen en te snurken, naast de boomstronk. Je ziet zijn buik bewegen. De stekels zijn zo lang als Kalles armen en ze bewegen mee. Het is een monster, denkt hij. De killercactus is minstens vier meter en zo dik als een tractorband.

Was Grote Bob er nog maar. Maar hij gaat zijn plan uitvoeren. Dat sowieso.

Oké, Kalle. Grote Kalle. Niet bang zijn nu. Dit gaat faliekant goed, spreekt hij zichzelf moed in. Hij haalt het kraslot uit zijn zak. Doet één, twee, tweeënhalve pas vooruit en prikt het op een stekel. Schuift het papiertje een stuk door, zodat het goed vastzit en niet van de stekel af kan waaien. Zijn hart gaat als een razende tekeer. Kalle port met de punt van zijn voet tegen de killercactus, op een plekje waar geen stekels zitten. Wat voelt dat eng. Rubberachtig en lauwwarm en het geeft mee. 'Luister goed,' zegt Kalle. Hij probeert met een

84

zware stem te praten. Dat klinkt behoorlijk serieus. 'Je hebt een lot waarmee je naar Taco Bell kan. Gratis taco's, je hele leven lang. Je hoeft geen mensen meer te eten. Je hebt de moeder van mijn vriend opgegeten. Ik heb er genoeg van. Ben ik duidelijk geweest?'
Vooral met die laatste zin, Ben ik duidelijk geweest?, is Kalle erg tevreden want die klinkt volwassen. Echt een zin voor een boze schooljuf.
Kalle port nog eens. De buik van de killercactus beweegt. Kalle doet vlug een stap achteruit. De killercactus burpt en hikt alsof hij bijna stikt, en spuugt dan iets kleins uit. Wit met een gouden randje. De voortand van de moeder van Grote Bob.

Kalle stopt hem in zijn broekzak, bij de lichtgroene tandenborstel.

De schemer verandert, van donker naar diep duister. De lantaarnpaal op het parkeerplaatsje is kapot en knippert aan en uit. Maar het lijkt of er een opgeluchte lach verschijnt om de mond van de killercactus. Alsof hij blij is dat hij nooit meer op jacht hoeft.

Kalle is eerder terug bij de camper dan zijn moeder en zijn zus. 'Was het niet saai, lieverdje?' vraagt zijn moeder, 'de hele dag in je eentje in de camper?'

'Viel best mee,' zegt Kalle.

De volgende dag rijden ze door naar Californië. Na drie dagen komen ze aan. Het is heerlijk weer. De lucht is knalblauw. Ze gaan meteen naar het strand. Zijn zus trekt haar nieuwe bikini aan en stift haar lippen omdat ze wil zoenen met de blonde, gespierde strandwacht. Kalle geeft haar een rotschop en roept: 'Ik ben de Eenogige Lanterfant en ik ga je wurgen.' Zijn zus rent boos achter hem aan

85

en knijpt hem zo hard tot hij rode plekken heeft. 'Hou op, allebei!' roept zijn moeder. Dan gaat Kalle in een hangmat liggen. Zijn moeder geeft hem een knuffel en een kokosnoot om uit te drinken, met een geel-wit-groen rietje.

'Ik toef hier goed! Wat een vakantie!' denkt Kalle tevreden.

86

Later, thuis, staat in de krant: Cactus eet Taco Bell failliet! Op Discovery Channel is de serie Spectaculaire Ontsnappingen: Aflevering 1. Grote Bob en de kilometerslange tunnel onder de wc. Deel 2: Had Bob hulp van beeldschone, mysterieuze Saudische prinses? Nooit vertoond beeldmateriaal! Doorstart fastfoodketen Taco Bell. Het raadsel van Grote Bobs verdwenen moeder; plastische chirurgie? Is Grote Bob Elvis? Moslimterrorist spreekt: 'Ik ben Grote Bob!' Ex-IRA-terrorist bekend: 'Ik was Grote Bob.' Grote Bob met moeder gezien in jungle El Salvador. Cactus wint tapdanswedstrijd! En alleen Kalle weet hoe het echt zit.

Colofon

Kalle en de killercactus van Hermine Landvreugd
en Shamrock werd in opdracht van Uitgeverij
De Harmonie gedrukt door Ten Brink te Meppel.

Boekverzorging Rob Westendorp

Dit boek is gezet uit de Paperback en de Burbank
(beiden van House Industries) en de Rock y Roll
van Shamrock.

Copyright tekst © Hermine Landvreugd 2014
Copyright beeld © Jeroen 'Shamrock' Klaver 2014

ISBN 978 90 76174 37 2
Eerste druk september 2014

www.shamrocking.com
www.deharmonie.nl